

VOLYM

Norrbykärs Museum

“One can play more than one”

Anna Hillbom, Emma Papworth, Linda Morell.

Utställningen pågår 13 juni–8 juli.

“One can play more than one”

Norrbykärs Museum

Säsongen på Norrbykärs öppnade med “One can play more than one” av konstnärerna Anna Hillbom, Malmö, Emma Papworth, London och Linda Morell bosatt i London. De tre konstnärerna har samarbetat i flera år med projekt och utställningar i Europa. De väljer att samarbeta eftersom de helt enkelt gillar varandras arbeten. Hösten 2019, då gruppen fick inbjudan att ställa ut i Norrbykärs Museum, planerade trion att genomföra ett residence på Skäret, en arbetsvecka för att finna nya plattformar, utvecklas och bygga den gemensamma utställningen. Corona satte stopp för detta. Det blev en reducerad utställning i förhållande till den planerade. Emma och Linda har fått skicka sina grejer från Bergen respektive London; en krokig logistik på grund av restriktioner från olika länder.

Utställningshallen på Norrbykärs är en mäktig volym där de sammantaget 17 objekten intar en blygsam plats i markkontakt på det slitna betonggolvet i den tidigare maskinhallen från förra sekelskiftet. Det blir en samfäll installation i dialog med byggnadens historia och arkitektur; bastanta tegelväggar, höga välvda fönster med försommarens rekvisita utanför, svalor som tecknar snabba streck över blå himmel. Varje objekt har en luftpelare på 6 meter ovanför sig. Tillsammans med arkitekturen bildar utställningen ett sakralt rum med svävande tystnad och dolda betydelser. En karta markerar platser och informerar om titlar och upphovsperson till verken. Vitt är en genomgående färg, materialen är gips, betong, papper eller keramik. Formerna är geometriska, i några fall organiska. Det är intresset för form, att uttrycka form i ett specifikt material i en formfulländning, som är den gemensamma nämnaren. Inspiration har hämtats från arkitektur och vardagliga ting. Uttrycken är sakliga men också hemlighetsfulla och poetiska, på samma gång skörhet och tyngd. Resolut och skört som Anna uttrycker det. Det är en utmaning att söka enkel form, att hålla fast vid den, ge långsamheten plats att ackumuleras i verket.

Det är uppenbart att verken kommunicerar med varandra, en pågående interaktion, lågintensivt i förtroliga samtal. Ordlöst med minimal gestik och mimik. De är vart och ett, ett uttryck för en formlidelse, är sig själva nog, inneslutna i sitt eget ändamål och är helt tillfreds med det. De har hittat sin vilopunkt; objektets fulländade visdom. Beträktaren inbjuds lågmält att ta del av den erfarenheten. Det kräver en lyhördhet, ett dubbelt lyssnande, utåt och inåt.

Anna Hillbom visar fyra objekt med gemensam titel *Things that happen again and again*. Det är tre ovala former som liknar askar; två i gips, en i mässing. En slags behållare av okänd funktion eller snarare, utan funktion. Det fjärde objektet är ett förstorat fotavtryck, tredimensionellt utfört i mässing. De fyra formerna bildar tillsammans en rebus om man så vill, eller bara är i sin rena form. Det är svårt att stänga av sin sökmotor, hjärnan försöker hitta likheter, metaforer och sammanhang. Den ovala formen har en tid varit föremål för Annas visuella undersökning. Det har resulterat i små tillägg och variationer Ett av verken har fått en urgröning, en halv sfär som inspirerats av ett

VOLYM

minne från ett trapphus i Wien. Så kan slump och avsikt samverka till något nytt. Fotavtrycket aviserar en mänsklig närvaro, svårt att bortse från det.

Linda Morell visar två verk, en torso i vit keramik och stål med titel *Hygieia* samt ett verk *Cold wet* som består av tre objekt i keramiskt material. *Hygieia*, en meterhög stående mjuk form, viktig i utställningens helhet då verket har en vertikal riktning. Torson är snarare ett skal, en del av en rustning där en metallkonstruktion bildar en låsanordning. *Hygieia* är en formskön berättelse som både känns uråldrig och samtida; verket blir en väktare i rummet. *Cold wet* är en ålformad slingrande kropp, en kropp i ömsning, i färd med att lämna sitt hölje. Kall och våt? Ringlar över två ringar, den ena uppbruten. Här finns en visuell berättelse, mångtydig och svårfångad, att aktivera och hämta ur egen fatabur.

Emma Papworth är den konstnär i trion som är mest trogen abstrakt form. Det är fem objekt med titel *New Relics*, gjutna i gips. Fragment i tredimensionell geometri, räta vinklar och någon cirkulär form. Titeln, som kan översättas till "Nya Reliker", indikerar en omöjlighet, indikerar att konsten skapar sin egen logik, utforskar och förflyttar gränser. En kommentar till vår tid: fake news? *For tomorrow* är en trio av objekt i betong, vart och ett med stram och formsäker komposition av små detaljer, rostfria rör, små tatueringar och avtryck; en halvcirkel, en kvadrat en smal rektangel. Här går tanken till dekonstruktion, något isärplockat; reminiscenser från ett tidigare meningsfullt sammanhang. Nu bär delarna sina gömda minnen, kanske från en civilisation som bröt samman, som inte förstod de ekologiska gränserna för livet på vår planet.

Text och foto: Gunilla Samberg

Volym 2020-06-18